

sandheden bag det komplicerede maskespil. Med undtagelse af det lidt for fattige i *Stewart Grangers* opfattelse i sin figur er der glød og temperament at glæde sig over hos bl. a. *George Sanders* og *Joan Greenwood* bag de iskolde, korrumperede facader, og scenerne fra kirkegården og i de uheldsvangre landskaber er tunge af skræk og rædsel. I. M.

Kameraet som Voyeur

KAGI („Østens begær“). Prod.: Daiei (Masaichi Nagata og Asao Kumada), 1959. Instr.: Kon Ichikawa. Manus.: Natto Wada, Keiji Hasebe og Kon Ichikawa efter Junichiro Tanizakis roman „Kagi“. Foto: Kazuo Miyagawa (Daiei Scope, Daiei Color). Dekor.: Tomowo Shimogawara. Musik: Yasushi Akutagawa. Medv.: Machiko Kyo, Ganjiro Nakamura, Junko Kano, Tatsuya Nakadai, Tanie Kitabayashi, Ichiro Sugai, Jun Hamamura, Mantaro Ushio, Kyo Sazanka.

Med „Kagi“ stiftede vi bekendtskab med en af japansk films mange mærkelige individualister, instruktøren *Kon Ichikawa*, hvis mest kendte film er „*Biruma no tategoto*“ (The Burmese Harp) fra 1955, og om hvem man kan hente oplysning i *Arne Svenssons* introducerende artikel i „*Filmrutan*“, nr. 4, 1961. Ichikawa er en pessimistisk moralist, hvis film ofte er præget af en misantropisk melankoli, og som beskæftiger sig med lidelse og besættelse. „Kagi“ er en konstant fascinerende, men også på mange måder umenneskelig og skræmmende studie i gammelmandsimpotens og dens følger i form af seksuelle perversioner. Ichikawa driver sin ubarmhjertige analyse igennem med en nådeløs, klinisk realisme, der på en meget raffineret og konsekvent måde forbinder sig med en dekadent smuk billedartisme. Den visuelle æsteticisme i filmen kan siges at være forbundet med den egoistiske selvtilfredsstillelse, den følelsernes onani, som hele tiden kommer til udtryk hos hovedpersonen, en kender af kunst og erotik. Hovedpersonens impotens er ikke blot af fysisk art, men også psykisk kræver han efterhånden stærkere og mere udpekulerede stimulanser. Meget i filmen må virke eksotisk på et dansk publikum, mindre naturligvis den seksuelle opfindsomhed end f. eks. den opfattelse af kvinden, som ligger bag hustruens ydmyge underkastede sig mandens vilje. Man kan føle sig frastødt af Ichikawas maniske fordyben sig i seksualitetens forbandelse, i den sanselige vellyst, der opstår ud af lidelsen. Men man kan ikke frakende ham kompromisløs konsekvens og ærlighed i de dvælende beskrivelser af personernes relationer til hinanden, og ingen af personerne undgår at blive spiddet.

Skønt vi næsten er inde på sygejournalens område, bliver filmen aldrig ivedkommende videnskabelig. Og det kræver ikke så lidt intellektuel kontrol at undgå det melodramatiske eller pornografiske. At slutningens grumme melodramatiske ironi ikke kunne kaperes af flertallet af de københavnske anmeldere kan ikke undre. Men den grimasserende overdivelse skal formentlig tydes som en bevidst forceret kommentar til de foregående uhyrligheder. At Ichikawa er en højst usædvanlig instruktør er klart. Visuelt er „Kagi“ selv som japansk film forbløffende. De klare, enkle kompositioner i Cinemascope-formatet, den eminente brug af farven som fortolkende middel, de douce toner, der brydes af en enkelt snærende farve; og man mindes ikke at have set så sensuelt-stoflig en beskrivelse af mat-lysende kvindekroppe som i *Kazuo Miyagawas* billeder. I. M.

Usaglig

K. E. Løgstrup: Kunst og etik.
Gyldendal 1961.

Mange vil sikkert huske, hvorledes den århusianske teologiprofessor *K. E. Løgstrup* for nogle år siden i et par radioforedrag efter bedste evne søgte at udrudere filmkunsten. Løgstrup blev dengang kraftigt imødegået, først og fremmest af *Theodor Christensen*, og vi føler ingen lyst til at fortsætte de ret futile anstrengelser for at bringe Løgstrup på andre tanker. Men der er dog grund til at gøre opmærksom på Løgstrups fejltagelser, når de nu optræder „in cold print“ som et afsnit i hans nye bog. Formentlig takket være *Theodor Christensen* optræder de professorale synspunkter nu i endnu mere vag udformning, men forvrængningerne er stadig til stede. Det turde være evident for læseren, at Løgstrup „går diletantisk til værks“, således som *Jens Kruuse* sagde det i almindelighed om Løgstrups metode i anmeldelsen af bogen, men det var det ikke for den ellers så skarpsindige *Peter P. Rohde*, der i sin anmeldelse udtrykte begejstring for „hans